

Ako králiček Dávid pomohol Strapáčikovi

DOBRE RANO

Dnes letíme prvýkrát. Nastupovaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Sotva králiček Dávid vzlietol, keď začul zdola žalostný štekot. Dole na zemi uvidel záhradný stolík a na ňom psíka. „Čo tam ten psík robí? Prečo tak narieka a nezlezie dole?“ zamyslel sa náš králiček a už aj stočil kormidlo. Lietadlo sa otočilo veľkým oblúkom a začalo pomaly klesať, aby už o malú chvíľu pristálo rovno na stolíku.

Psík vlastne ešte nebol psíkom, ale celkom malým šteniatkom so zvedavými očkami a strapatou ofinou. Nedôverčivo sa prikrčilo a pozorovalo králička spod ofiny. „Čo sa ti stalo, Strapáčik?“ prihovoric sa mu Dávid a milo sa na psíka usmial. Ten sa osmelil, podišiel ku králičkovi a riadne ho oňuchal. Králiček Dávid ho pohladil a Strapáčik začal vrtieť chvostíkom. „Videl som na stole kúsok syra, tak som sa sem vyštveral. Syr bol výborný, ale teraz neviem zliezť.“

Bojím sa. Juj, tak veľmi sa bojím.“ Strapáčik sa div opäť nerozplakal. „Neboj sa, niečo iste vymyslíme,“ upokojoval ho Dávid a rozhliadal sa po okolí. „Ako by som ťa len dostal...“ ani nedopovedal a zahľadel sa na volavku Voňavku, ktorá obďaleč mlčky stála v akejsi bačorine. Dávid zahvízdal a zakýval volavke, aby prišla za nimi. Keď priletela a sadla si vedľa nich, vysvetlili jej, čo za patáliu sa stala Strapáčikovi. „To je toho, tak si naskoč, ten kúsok ťa dokážem znieť a hádam sa ani nepoobíjame.“ Strapáčik naskočil, zavrel oči, zatajil dych a... ani sa nenazdal, už boli dole. Dávid k nim zletel svojím lietadielkom a chystal sa rozlúčiť, keď vtom... Strapáčik ich oboch samou radosťou vyoblizoval. „Už dooooooost,“ kričal Dávid. „Uuuuž dooooooost,“

kričala so smiechom Voňavka. Králiček potriasol volavke krídlom na znamenie úcty, potom poškrabkal Strapáčika za uchem, a nastúpil opäť do svojho lietadla. „Pá-pá Voňavka, ďakujeme za pomoc.“ „Pá-pá Strapáčik, nabudúce buď opatrnejší a nezabudni, že vždy treba myslieť aj na návrat...“

DOBRÚ NOC

Strapáčik sa stále zmenšoval, až napokon bol len maličkou bodkou. Keď sa aj bodka stratila z dohľadu, Dávid sa pohodlne usalašil na mieste pilota a začal si pohvizdovať. Ako si tak hvízdal a letel, kde sa vzal, tu sa vzal, vietor. Najskôr slabý, no postupne silnel, až bol z neho vetrisko na pohľadanie. Biele oblaky, ktoré sa rozprestierali všade navôkol, začali meniť svoj tvar. Dávidovi sa zezdalo, že vidí veľkú bielu labuť. Vznešene plávala kúsok od lietadla a pozerala kamsi pred seba. Zrazu sa začala meniť. Jej dlhý krk sa zmenil na chobot a krídla na obrovské uši. „Slon, slon,“ chcel zvolať Dávid, lenže než tak stihol urobiť, z chobota sa stal chvost a pred zajkom stál mohutný biely tiger. Dávid sa podvedome prikrčil za kormidlom. Áno, skutočne sa bál majestátneho zvierťa, ktoré sa nad ním vypínalo. „Bojím sa,“ zamrmlal. Ako ho začul, začal sa zmenšovať, na hlave sa mu spravili kučierky a odrazu... odrazu z neho bol...“ Strapáčik, kde sa tu berieš?“ zvolal Dávid radostne. „Ach, aký som len rád, pred tebou tu bola labuť... a slon... a tiež tiger!“ Strapáčik priateľsky zabrechal na pozdrav a plával oblohou vedľa lietadla. Občas Dávida poškrabkal za ušami, inokedy ho poštekľil pod no-

Ako sa králiček Dávid *prelako* Fúzika

MAČKA

Sadneme si na päty, trup máme vzpriamený, dlane si položíme na kolená. Pri výdychu si kľakneme a ruky položíme dopredu pred seba na podložku. Nadýchneme sa a pri nádychu zakloníme hlavu a prehneme chrbát ako kocúrik Fúzik, keď sa naťahuje. S výdychom chrbát vyhrbíme a zamňaukáme mňau. Zopakujeme päťkrát.

Ústa otvoríme dokorán. Vyplazíme jazyk a ako mačka, keď sa napije mliečka, si končekom jazyka oblížeme dolnú peru od pravého kútika k ľavému a naspäť. Dbáme na to, aby boli ústa dôsledne otvorené a aby sa jazyk pri oblizovaní dolnej pery nedotkol pery hornej. Potom si oblížeme aj hornú peru od pravého kútika k ľavému a naspäť. Aj teraz dbáme na to, aby sa pri oblizovaní hornej pery jazyk nedotkol dolnej pery.

